

КРАДЕНОТО НЕ НАСИЩА БЕЛОРУСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Дядо Иван имаше двама сина. Когато поотраснаха, бащата им рече:

— Момчета, вече е време да се заловите за някоя полезна работа! Кой от вас ще започне пръв?

Но дядо Ивановите синове мълчаха, защото не знаеха за каква полезна работа да се заловят.

— Хайде да тръгнем между хората и да погледаме кой какво се е заловил да върши. Тогава ще решим и ние какво да правим. Съгласни ли сте?

— Съгласни! — отвърнаха синовете. Стегнаха се и тръгнаха тримата на път.

Най-напред влязоха в едно село. Минаха край една ковачница. Там завариха стария ковач, който тъкмо беше приготвил лемежа за клепане. По-големият дядо Иванов син се наведе, хвана лемежа с десницата си и започна на клепе. Разгореци се, защото работата в ковачницата му се понрави много. Тръгнаха по-нататък, озърнаха се и видяха, че там няма никаква ковачница.

— Ех, защо и тук няма ковачница! — каза с въздишка големият син.

— Защо? — попита бащата.

— Защото ковашката работа много ми хареса.

Бащата се зарадва на тези думи и рече:

— Хубаво ще бъде, ако ти станеш ковач на туй село!

И той се залови, построи една хубава ковачница и в нея остави големия си син. Синът започна с усърдие да върши всичката ковашка работа на селяните. Те му се радваха, хвалеха го и сам той беше много доволен от работата си.

Дядо Иван тръгна по-нататък с по-малкия си син. Дълго ходиха насам-натам.

По едно време минаха край една ливада, в която пасеше вол. Селото беше някъде далеко, а наблизко не се виждаше жива душа. Младият човек беше много гладен и рече на баща си:

Защо, тате, наместо да търся друг полезен занаят, не се заловя с кражба на волове? Всеки ден ще имаме месо за ядене, а работата е много лека. Да откраднеш някое добиче — нищо и никаква работа.

— Защо не — отвърна бащата, — стига да не се боиш, когато посегнеш. Опитай се да откраднеш хей този вол! — рече бащата и

показа към добичето, което кротко пасеше в ливадата; докато ти откраднеш вола, аз ще отида на гости при един мой познайник. Може ли?

— Бива — рече синът. — През туй време аз ще си свърша работата и ще откарам откраднатия вол!

Синът прибра вола от ливадата и го подкара към къщи. Той шибаше бързо добичето и все се озърташе като вълк — гледаше дали някой не тича подире му да го настигне. Прилоша му и краката му се подкосиха, додето излезе от гората. Най-сетне дядо Иван се показа и двамата тръгнаха към тяхното село.

Като се прибраха в къщи, заклаха вола и му одраха кожата. Част от месото сложиха в една голяма тенджерата и я отнесоха на огнището. В туй време дядо Иван се обърна към сина си с такива думи:

— Хайде, синко, да си премерим шиите, за да проверим кой от двамата ще напълнее след изяждането на вола и кой ще отслабне.

С една връвчица дядо Иван премери своята шия и завърза едно възелче. Премери и шията на сина си и завърза друго възелче. Тогава двамата се разположиха край масата пред сварения вол. Бащата започна да яде спокойно, а синът час по час се обръщаше към вратата и гледаше дали някой не е дошъл за откраднатия вол. Обади ли се глас на куче или някой мине край къщата, синът грабваше месото и се скриваше в килера.

Тъй преминаха няколко дни, докато най-сетне месото от крадения вол беше изядено. Тогава дядо Иван рече:

— Хайде сега отново да си премерим шиите, за да проверим кой от двамата е напълнял и кой отслабнал.

Премериха си шиите. Дядо Ивановата шия беше станала два пъти по-дебела, а шията на сина му — съвсем изтъняла.

Синът запита учудено:

— Защо, бе тате, ти си напълнял, а пък аз съм отслабнал? Нали заедно изядохме вола, който докарахме?

— Заедно го изядохме — отвърна дядо Иван, — но додето аз ядях спокойно, ти се боеше и трепереше от страх да не пристигне стопанинът и ти върже ръцете като на крадец.

— А ти, тате, как можа да ядеш спокойно от крадения вол?

— Волът не беше краден. Аз го купих от моя приятел и му заплатих, когато се отбих при него. И през цялото време, додето ти

боязливо се озърташе, аз спокойно си ядях, защото знаех, че няма никаква кражба и че никой не ме търси за стореното зло. А ти трепереше от страх. Нека треперенето ти служи за поука, за да не посягаш никога на чужд имот! Запомни, че краденото нещо не насища.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.